

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 735/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 91/2015 a jeho rozsudkom z 29. júna 2016 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 29/2016 a jeho uznesením z 12. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 91/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho rozsudkom z 29. júna 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 29/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho uznesením z 12. októbra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu na skutkovom základe uvedenom v jeho výroku uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. e) Trestného zákona a prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní deviatich rokov a štyroch mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré krajský súd napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Sťažovateľ namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom odôvodňuje najmä tým, že okresný súd sa nevysporiadal s procesnými pochybeniami v postupe orgánov činných v trestnom konaní v štádiu prípravného konania, pri vykonávaní dokazovania postupoval v rozpore s Trestným poriadkom, vôbec sa nezaoberal jeho návrhmi na vykonanie dokazovania, nesprávne zistil skutkový stav a nesprávne vyhodnotil skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, nedostatočne odôvodnil odsudzujúci rozsudok a riadne sa v ňom nevysporiadal s obhajobou sťažovateľa, ako aj tým, že napadnutým rozsudkom mu okresný súd uložil trest v rozpore

s nálezom ústavného súdu týkajúcim sa tzv. asperačnej zásady. Sťažovateľ považuje napadnuté konanie okresného súdu, ako aj jeho rozsudok za arbitrárny a tendenčný.

Vo vzťahu k postupu krajského súdu v jeho napadnutom konaní a jeho uzneseníu sťažovateľ porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru odôvodňuje v podstate tým, že krajský súd v odvolacom konaní neodstránil sťažovateľom namietané pochybenia v postupe a rozhodnutí okresného súdu. Sťažovateľ v sťažnosti rozoberá jednotlivé časti napadnutého uznesenia krajského súdu a konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu je alibistické a arbitrárne.

Porušenie základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy sťažovateľ odôvodňuje nesprávnym procesným postupom vo veci konajúcich súdov z dôvodu, že *„po opakovanom vylúčení veci na samostatné konanie neboli ani v jednom prípade opakované procesné úkony /výsluchy svedkov/, ktoré boli realizované pred vylúčením veci na samostatné konanie...“*, ako aj tým, že po doručení uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľovi a ustanovení mu obhajcu v konaní tiež neboli opakované procesné úkony.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Okresného súdu Humenné, sp. zn. 2 T/91/2015 zo dňa 29. 06. 2016 a uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5 To/29/2016 zo dňa 12. 10. 2016 a konaniami, ktoré im predchádzali došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na obhajobu v zmysle čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 €, ktoré sú povinní 1. Okresný súd Humenné a 2. Krajský súd v Prešove spoločne a nerozdielne vyplatiť sťažovateľovi do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Humenné a Krajský súd v Prešove sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 303,16 €...“

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti poukazuje na tú skutočnosť, že predmetnú sťažnosť podáva už tretíkrát, keďže ústavný súd ho prípisom sp. zn. Rvp 1/2017 z 9. januára 2017 najskôr upovedomil, že jeho podanie odkladá a neskôr uznesením sp. zn. II. ÚS 398/2017 z 22. júna 2017 jeho sťažnosť odmietol ako predčasne podanú z dôvodu prebiehajúceho dovolacieho konania. Sťažovateľ preto uvádza, že dovolacie konanie skončilo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 48/2017 z 12. októbra 2017, sťažovateľovi doručeným 23. októbra 2017, ktoré v prílohe tejto sťažnosti zároveň predkladá.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom predbežného prorokovania bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 91/2015 a jeho napadnutým rozsudkom, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 29/2016 a jeho napadnutým uznesením.

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na tú skutočnosť, že sťažovateľ v predmetnej veci podal dovolanie, o ktorom konal a rozhodoval najvyšší súd, ktorý uznesením sp. zn. 5 Tdo 48/2017 z 12. októbra 2017 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol. V nadväznosti na uvedené preto ústavný súd uvádza, že zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa citovaného ustanovenia rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa, alebo doručenie rovnopisu rozhodnutia (napr. III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03). Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd zo sťažovateľom doložených príloh zistil, že rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudli právoplatnosť 12. októbra 2016, pričom sťažovateľ predmetnú sťažnosť doručil ústavnému súdu prostredníctvom jeho právneho zástupcu osobne až 24. októbra 2017, teda sťažovateľ podal sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pritom zohľadnil ako rozhodujúcu skutočnosť, že sťažovateľ sťažnosťou nenamieta porušenie svojich práv uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 5 Tdo 48/2017 z 12. októbra 2017, čo je v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012) nevyhnutným predpokladom na aplikáciu taktiež ustálenej judikatúry ústavného súdu, v zmysle ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) sťažovateľovi a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54), v prípade sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu ako odvolacieho súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011). Pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti ústavný súd totiž musí vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietol, mal namietať vo svojej sťažnosti aj postup dovolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie, čo však v danej veci sťažovateľ neurobil. Za splnenia tejto podmienky aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa nevysloví, mohol by aj napriek tomu súčasne preskúmať aj rozhodnutie odvolacieho súdu (v prípade sťažovateľa napadnuté uznesenie krajského súdu ako odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu).

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite svojej sťažnosti porušenie ústavou a dohovorom garantovaných práv uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, prípadne postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nenamieta. Za týchto okolností bolo preto potrebné počítať plynutie lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu (ako odvolacieho súdu), resp. keďže v danom prípade ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní, od oznámenia napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľovi, a nie od právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa, resp. jeho oznámenia sťažovateľovi (m. m. II. ÚS 509/2015, II. ÚS 687/2015, II. ÚS 170/2016,

II. ÚS 365/2016). Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017